

TGM: Rohadt fasiszták

2014 október 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amikor az igazi ellenzék megsemmisítése a cél, akkor ez már nem „illiberális” állam, akkor ez már a rendszeren kívüli projektek erőszakos elnyomása.

Várható volt.

Várható volt, hogy ez a rendszer egyszer csak – mint nemzedékem ifjúkorában – rendőrkötényt küld a valóságos rendszerellenzék nyakára, hogy a járd elhurcolja (elállítja, szétveszti, letartóztatja) a, bocsánat a közhelyért, szabadság kis köreinek bentlakóit, azokat a fleg, hála istennek, fiatal aktivistákat és militánsokat, akik tesznek is valamit a szerencsétlen magyar népért, amelyet az unalomig, a beletörődésig, a katonaiáig, a némaságig gyötör a rendszer. A rendszer és vezetői – és itt most terminológiailag csak Ady a megfelelő –, e „sírjukban is megátkozott gazok”.

Ökotárs alapítvány

A Nemzeti Nyomozó Iroda és a Készenléti Rendőrség (szívünknek kedves szavak ezek) elvitte Móra Veronikát, az Ökotárs Alapítvány igazgatóját, sor kerülhet az Autonómia Alapítványra és a DemNetre is. Volt – jellegzetesen tétova, politikailag bizonytalan, báva, nyájas, jámbor – tüntetés is, ahol a „baloldal” által budapesti főpolgármesternek jelölt, szédült, lunátikus humorista viccesen megjegyezte, hogy fagyizni is volt. (Ez az érzékeny

humanista még több térfegyver? kamerát követel a fölforgató elemek, drogosok és színészek kordában tartására.) A Civil Rádió ijedten bizonykodott tegnap (hétfő, 2014. szeptember 8.) este, hogy az emberi jogi csoportok az Orbán el?tti kormányok el?tt is fölszólamoltak a jogsértések és miegyebek ellen. (Még szép.) Ma (kedd, 2014. szeptember 9.) reggel a Klubrádió – *a szabad Magyarország hangja!* – a házkutatás tök érdektelen részleteir?l motyog valamit. Miért nem hagyták a hatósági eljárás alá vont (és folyamatba tett) személyt telefonálni? Mert kuss van, azért. Mert az ún. jogállamnak már rég annyi. Azért.

A „nyomozást” [a MIÉP \(kvázinyilas\) párt korábbi, a Trianon Társaság jelenlegi „aktívája”, M. Gábor elkövet? vezet? a Kormányzati Ellen?rzési Hivatal \(Kehi\) részér?l](#). A házkutatást magas rangú rend?rtisztek végezték (3 alezredes!), az el?adó („ea.”) Viszkocsil László r. hdgy., akit ez úton is bajtársiasan köszöntünk.

Amikor elkezdte a rendszer zaklatni a norvég alap által támogatott NGO-kat, [ezt írtam](#): „Az elszántan egyenl?ségellenes jobboldali rezsim – amely képes volt mindennem? tiltakozás megkockáztatása nélkül bevezetni a szociális segélyezés helyett a büntet? jelleg? kényszermunkát (»köz munkát«), s ennek révén megtorolni a redistribúciós balszerencsét – létérdeke az egalitárius és emancipatorikus politikának mint élménynek, tapasztalatnak, életstratégiának az elfojtása. Ezért kell a fölszabadító, védelmez?, megenged?, részvételi, együttérz?, képzeletgazdag, inventív, innovatív szociális, politikai, m?vészi és filozófiai praxisokat szétbarmolnia.

A kormányzat taktikája nem ostoba, hanem gonosz.

Ha nem lázadtok ellene, meg fogtok dögölni.”

Hát nem lázadtunk ellene, s megdögölünk.

Amikor az *igazi* ellenzék – mert az alternatív, fiatal, helytelenül „civil”-nek nevezett, hiteles és hatalomtól idegen baloldal (feminista, egalitárius, antirasszista, kritikus, fogalmi-rationális, szelíd és gyakorlatias) az! – megsemmisítése a cél, akkor ez már nem „illiberális” állam, akkor ez már a rendszeren kívüli projektek er?szakos elnyomása. Ezt persze már nem lehet a szokásos módon opponálni. Az ilyen totalitárius (elnézést az illetlen kifejezésért) disznóság (a „totalitárius” az illetlen, nem a „disznóság”, ez csak pleonazmus) másfajta választ kívánna. A baj csak az, hogy az ilyen rendszert békésen és belülr?l – „a történelem tanúsága szerint” – még szinte sohasem döntötték (no jó: változtatták) meg.

Pont ezért, emiatt és e célból olyan a totalitárius/autoritárius/idiotikus rendszer, amilyen. Hogy ne lehessen békésen és belülr?l megdönteni (no jó: megváltoztatni).

A följbbr hivatkozott cikkemr?l azt írta a nemzeti konzervatív, mérsékelt jobbközép *Magyar Nemzet*, hogy érte bizonyára norvég koronában kapom a honort. (Azt képzeli a főszer, hogy balos blogok honoráriumot fizetnek!) Amikor Tóth Dezs? akadémikus, a Magyar Népköztársaság m?vel?dési miniszterének els? helyettese Aczél Györgynek, az MSZMP KB titkárának írott följegyzésében „Tamás Gáspár Miklós rendszerellenes uszító rabulisztikáját” panaszolta anno, máig érvényes hatállyal és irállyal intézte el azt, amit m?velek és m?velni fogok.

Itt jön.

(A következ? passzusokat Bretter Zoltán leny?göz?en érdekes Woodrow Wilson-esszéje idézte az emlékezetembe az *Ex Symposion* kiváló 84. számából [2013] – ez a folyóirat abban a Veszprémben jelenik meg [egyel?re], amelyben a helyi napilap szerkeszt?ségéb?l a minap tíz [!] újságíró hajítottak ki, mert a Nemzeti Együttm?ködés Rendszerével inkompatibilisnak bizonyultak –, és persze ezek az idézetek is a rendszerellenes uszító rabulisztika körébe tartoznak.)

(Babits Mihály fordítása) „A *despotizmus*: ahol az állam önhatalmúlag hajt végre törvényeket, amelyeket ? maga hozott: tehát a közakarát, amennyiben azt a kormányzó az ? saját privat akarata gyanánt kezeli.” Ez a *demokráciából* származik, amely „olyan végrehajtó hatalmat alapít, ahol az összesség határoz az egyes fölött, és így az egyes *ellen* is, aki persze maga nem járul hozzá. Tehát az összesség határoz, amely mégsem összesség. Ez pedig az általános akarátnak ellentmondása önmagával és a szabadsággal.” (Az idevágó problémákat vitatja – Kis János könyvét, *Az összetorlódtott id?t* elemelve – magas színvonalon Weiss János, Bagi Zsolt, Rauschenberger Péter, Jankovics Márton a *Holmi* 2014. áprilisi és augusztusi számában. Tessék olvasni.)

Err?l 1795/96-ban írt Kant „Az örök béké”-ben. A kérdést kicsit korábban („Ama közönségesen használt szólásról, hogy ez talán igaz az elméletben, ám a gyakorlatban mit sem ér”, 1793, Mesterházi Miklós [kit?n?] fordítása) így

jellemzi (Hobbes-szal szemben): „Látni való, min? rossz el?idéz?je, amint az volt a morál dolgában is, a boldogság elve az államjogban. [...] Az uralkodó saját fogalmai szerint kívánná népét boldogítani, és despota lesz; a nép nem engedné megfosztani magát önnön boldogságának általános emberi igényét?, és lázadóvá válik. Ha els?bben is azt kérdezték volna meg, mi jogszer? (ahol is az elvek a *priori* bizonyosak, és nincs tere empirista kontárkodásnak), a társadalmi szerz?dés eszméje meg?rizte volna kétségbe vonhatatlan tekintélyét; nem tényként ugyan (mint Danton szeretné...), csak mint minden közjogi alkotmány megítélésének általában vett észelvét. S beláthatjuk: mielőtt megjelenék az általános akarat, a nép semmiféle kényszerít? joggal nem bír parancsolója fölött, hiszen csak általa kényszeríthetné jogszer?en, ám ha már megjelent, megint csak nem eshetik szó a népnek ura fölött gyakorolt kényszerít?l, hisz akkor a nép maga volna a legf?bb parancsoló; következ?leg a népet államf?jével szemben kényszerít? jog (az ellenkezés szavakban vagy tettleg) soha nem illeti meg.”

Ez a helyzet.

Ámde:

„Mert ha meg akarnánk [a népt?l a *toll szabadságát*] tagadni, az nem annyit tenne pusztán, hogy legf?bb parancsolója el?tt... minden jogigényét?l megfosztanánk. [...] Az általános elvet, amelyhez igazodva a nép saját jogait *negatív*e megítélheti [...], a következ? tétel mondja ki: *amint a nép önmagára nézvést nem határozhat, akként a népr?l nem határozhat a törvényhozó sem.*” (Kiemelések végig az eredetiben.)

Nyilvánvaló: a jelenlegi helyzethez – mint a két világháború között is Európában – a modern jogállam liberális és demokratikus elemeinek leküzdhetetlen ellentmondása vezetett el. „A boldogság elve az államjogban”, azaz a demokrácia, szükségképpen a jogszer?ség fölé emeli magát, s így aláássa a szabadságot; a szabadelv?ség elveszi a hathatós (kényszerít?) jogot a népt?l a szuverénnel szemben, s így aláássa a szabadságot. A polgári társadalomban (és más társadalom nincs) a kett? borulékony egyensúlya teremt olyan szférákat, amelyekben – körülzárva a jog és az állam kényszerét?l – a szabadság rezervátumai fönmaradhatnak. Ilyen a civil társadalom (mítosza), ahol szerz?déses, tehát önkéntes és egyenl? viszonyok uralkodnak (elvileg), s az állam távolléte folytán a partnerek egyikének sincs kényszerít? joga a másikkal (a többiekkel) szemben.

Magyarországon és másutt Kelet-Európában ezt összekeverik avval, hogy a *politika* (nem az állam legitím kényszere) idegen a civil társadalomtól – ez meghökkent? abszurdum! –, így defenzívába kerülnek a zsarnoki állami túlhatalommal szemben, és képmutatásra szorítják önmagukat. A közkelet? publicisztikában még a szakszervezeteket se (!) számítják a civil társadalomhoz, csak az NGO-kat, nem szólva a civil (polgári) társadalom olyan fontos, nem az államhoz tartozó alkatrészeir?l, mint a politikai *pártok* és mozgalmak vagy a *piac*.

A civil (polgári) társadalomban is vannak – magától értet?d?en – kötelezettségek, amelyek azonban önkéntes-szerz?déses kötelezettségvállalásokból származnak (igaz, teljesítésüket a jog kikényszerítheti, de ez polgári jog, nem közjog vagy államjog). Amennyiben azonban a civil társadalom valamelyik komponense – szemben fogalmi meghatározásával – uralkodik (vö. egypártrendszer), azaz magánemberek csoportja önkényesen közjogi entitássá nyilvánítja magát és államhatalomra tesz szert, s így magánérdekei folytán – mint közjogi-állami tényez? – kerül szembe a civil társadalom többi csoportjaival (érdeken nem kizárólag vagy akár els?sorban anyagi érdeket értünk). Ebben nem az a legfontosabb, hogy ez a csoport – teszem azt – faji és osztályel?ítéletekkel megvert, sovíniszta, n?gy?öl?, homofób, jómódú, jogvégzett, álkereszttyén, fiatal és középkorú, heteró, fehér férfiak tetsz?leges halmaza (más jelleg? csoport is betölthetné ezt a szerepet), hanem az, hogy az önkény szisztematikus gyakorlása hatályon kívül helyezi a társadalmi szerz?dést.

Ez *de facto* forradalmi helyzetet jelent akkor is, ha senki és semmi se mozdul, mert nincs – vagy fölöttébb hiányos – a közjogi autoritás, hiszen az egymásnak és az alkotmányosság fogalmának (s a t?le elválaszthatatlan természetjognak) ellentmondó, látszólag és külalakilag „törvénynek” vagy „rendeletnek” vagy „határozatnak” tetsz? kényszerintézkedések (jogtalanságuk folytán) önmagukat cáfolják, ezért csak korlátozottan alkalmasak az engedelmisség (törvénytisztelet, jogkövet? magatartás) el?idézésére.

Most nem az a lényeges, hogy történetesen én mit gondolok a természetjogról (súlyos kételyeim vannak, és nemcsak historista vagy szociologikus eredet?ek) és a rá támaszkodó alkotmányosságról, hanem az, hogy ez az elismert és nyilvánosan meger?sített fikció (ez nem lenéz? kifejezés, hanem a szokás szerint a jogi normák alapjául szolgáló, elfogadott képzet) formálisan még a magyarországi államrend alapja, s ennek a fikciónak a függvényében lehet a magyar állam az Európai Unió és más nemzetközi (jogállami) szervezetek tagállama, s nem utolsósorban e szövetségek gazdasági és politikai haszonélvez?je.

Nemcsak az a baj, hogy a magyar államnak (és a nemzet vezet?jének) mindenféle (hatályos, kihirdetett) nemzetközi szerz?désekkel és egyezségokmányokkal össze nem egyeztethet? zsarnoki önkényeskedéseit rossz szemmel nézi a nyugati sajtó (illetve „a globális háttérhatalom”, „a befolyásos liberális körök”, értsd: a zs...), hanem az, hogy a magyar állam hovatovább csakugyan elveszíti az EU-tagság (és más hasonló betagozódások) *jogalapját*. Hogy az ebb?l önként adódó következtetéseket mikor vonja le nyilvánosan az Európai Unió, az politikai kérdés – és a jogalap akkor is elvész, ha soha nem vonja le ?ket. Bár mindenki tudja, mégse fölösleges emlékeztetni rá, hogy a nálunk becikkelyezett és kihirdetett nemzetközi jogi dokumentumok a hatályos magyar jog részei, és nem holmi külföldi mesterkedések. Érvényesítésük a magyar állam föladata, s ha a magyar állam erre nem hajlandó, akkor *ex-lex* állapot áll el?. (Halmi Gábor az *Élet és Irodalom* 2014. szeptember 5-i számában közölt meggy?z? cikkében nem így fogalmaz, de megállapítja, hogy ami itt van, az rosszabb, mint amit „liberális demokráciának” szoktak nevezni.)

Ám itt még szélesebb összefüggésekr?l is szó van, nemcsak a nemzetközi alapjogi anyag vagy az európai *acquis communautaire* követelményeir?l.

Jürgen Habermas *A kommunikatív cselekvés elmélete* (1981, magyarul: 2011) c. nagy munkájában (II, vii, 3) ismerteti és bírálja Talcott Parsons elméletét a modernség három forrásáról: ezek az ipari forradalom (elkezd?dött Angliában a XVIII. században), a demokratikus forradalom (elkezd?dött Franciaországban 1789-ben) és az oktatási forradalom. Mindezek eredménye – egyszer?sítek – az általános racionalizáció volt, a lakó- és munkahely elválása, népjólét, az életkor meghosszabbodása, továbbá a rendi viszonyok (a születési, áthághatatlan rangkülönbség, tulajdonjogi korlátozások, továbbá a szerzetesi-papi kaszt és a laikusok közötti különbség) eltörlése, a jogegyenl?ség és a hozzá tartozó kompetenciák széles kör? elterjedése.

Ezeknek a visszavételével a romantikus és kultúrakritikai konzervativizmus (antimaterialista és antiracionalista beállítottsága folytán) elméletileg kísérletezett, majd a náci típusú totális állam a gyakorlatban is megpróbálkozott vele. A Magyarországon fokozatosan berendezked? új állam hála istennek nem ilyen radikális. Célja egyel?re brutálisan szimpla: mindenfajta ellenállás és kontroll letörlése. Az egyenl?tlenséget nem nagyon önti jogi formába, némely marginális rétegek kivételével, mint a munkanélküliek vagy a hajléktalanok (vagy – el?reláthatólag – a bevándorlók). A civil társadalom olyan elemei, mint az ellenzéki pártok, a szakszervezetek már elvesztették a jelent?ségüket. A sajtószabadságot er?teljesen korlátozzák. Rengeteg – gyakran bizonyíthatatlan, mert bürokratikus ürügyekre hivatkozik – a politikai indítékú elbocsátás. A független állami szervek (bíróságok, számvev?szék, települési „önkormányzatok”) hatásköre, befolyása folyamatosan épül le. A föl?s- és közoktatást tönkreteszik. Terjed a konformizmus és a szervilizmus. Az uralkodó klikk bandaharcai jelentik a politikát. Antimodernista és nacionalista világnézetet er?ltetnek az iskolákra és az állami médiákra.

És most a teljesen defenzív jogvéd?, emberment?, karitatív szervezetek kerültek sorra. A közvélemény apátiája, tétlensége és tehetetlensége nem oka, hanem következménye a rendszernek.

A magyar szabadság elveszett.

S hogy miért adtam ezt a címet az írásomnak? Magam sem tudom.

Jól hangzik.

[A cikk eredetije itt olvasható](#)

Tamás Gáspár Miklós - hvg.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
